

Do momentu cofnięcia formularza E 101 lub stwierdzenia jego nieważności przez władze Państwa Członkowskiego, które go wydały zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r., jest on wiążący dla właściwej instytucji i sądów Państwa Członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani. Tym samym sąd Państwa Członkowskiego przyjmującego takich pracowników nie jest uprawniony do badania ważności formularza E 101 w zakresie poświadczenia faktów, w oparciu o które formularz taki został wydany, w szczególności istnienia bezpośredniego związku — w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 2001/83, zmienionego rozporządzeniem nr 2195/91, w związku z pkt 1 decyzji nr 128, Komisji administracyjnej ds. zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących z dnia 17 października 1985 r. dotyczącej stosowania art. 14 ust. 1 lit. a) i art. 14 b ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 — pomiędzy przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w jednym Państwie Członkowskim a pracownikami przez nie delegowanymi na terytorium innego Państwa Członkowskiego w okresie obejmującym ich delegowanie.

(¹) Dz.U. C 82 z 02.04.2005.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-456/05)

(2006/C 86/17)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Hansa Støvlbæka i Sabine Grünheid, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że stosując przepisy przejściowe i przepisy służące ochronie praw nabytych, na mocy których psychoterapeuci uzyskują dopuszczenie lub zgodę na wykonywanie zawodu niezależnie od obowiązujących przepisów

regulujących dopuszczenie do wykonywania zawodu, wyłącznie w odniesieniu do tych psychoterapeutów, którzy wykonywali swój zawód w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego oraz nieuwzględniając porównywalnej lub podobnej działalności zawodowej psychoterapeutów w innych Państwach Członkowskich, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE;

2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy niemieckich przepisów przejściowych dotyczących dopuszczenia do wykonywania zawodu niezależnie od potrzeby, psychoterapeuta może tylko wtedy uzyskać zgodę na wykonywanie zawodu w miejscu przez siebie wybranym, a w miejscu tym nie potrzeby zatrudniania go, gdy w przeszłości prowadził w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego działalność wymagającą ochrony. W opinii Komisji przepis taki narusza prawo przedsiębiorczości ustanowione w art. 43 Traktatu WE, przyjmując, że jedynie działalność prowadzona w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego jest brana pod uwagę przy analizowaniu czy uprzednia działalność zasługuje na objęcie ochroną i nie poruszając kwestii, czy opieka terapeutyczna udzielana osobom objętym ubezpieczeniem w innych Państwach Członkowskich ma taką samą wartość lub jest podobna.

Postanowienia Traktatu WE dotyczące prawa przedsiębiorczości mają w tym przypadku zastosowanie. Nie podważa tego wniosku fakt, że sporny przepis stanowi część niemieckiego systemu zabezpieczenia społecznego. Choć Państwa Członkowskie są uprawnione do swobodnego kształtowania swoich systemów zabezpieczenia społecznego, ich przepisy powinny pozostawać w zgodności z przepisami prawa wspólnotowego, a w szczególności z podstawowymi swobodami gwarantowanymi przez Traktat WE. Omawiany niemiecki przepis nie spełnia tego wymogu, jako że powstrzymuje osoby z innych Państw Członkowskich, które zamierzają prowadzić działalność zawodową i które uprzednio leczyły osoby objęte ubezpieczeniem w innych Państwach Członkowskich, przed przeniesieniem ich praktyk do Niemiec.

Sporny niemiecki przepis nie spełnia ustanowionego przez Trybunał wymogu uzasadnienia, odnoszącego się do krajowych przepisów utrudniających korzystanie z zagwarantowanego Traktatem prawa przedsiębiorczości. Po pierwsze powoduje pośrednią dyskryminację, gdyż skierowany jest raczej do psychoterapeutów z innych Państw Członkowskich niż z Niemiec. Podczas gdy niemieccy psychoterapeuci wykonywali co do zasady swój zawód w Niemczech w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, psychoterapeuci z innych Państw Członkowskich nie prowadzili uprzedniej porównywalnej działalności w Niemczech. Po

drugie ograniczenie zawarte w przepisach przejściowych, skierowane do wnioskodawców, którzy prowadzili uprzednią działalność zawodową w Niemczech w okresie referencyjnym jest nieproporcjonalne: cel tego przepisu, a mianowicie ograniczenie liczby psychoterapeutów, którzy uzyskali zgodę na wykonywanie zawodu niezależnie od potrzeby, nie jest zagrożony, jeśli porównywalna lub mająca taką samą wartość działalność prowadzona w innych Państwach Członkowskich przez osoby migrujące zostanie uznana za uprzednią działalność zasługującą na objęcie ochroną. Z powyższych względów niniejsza sprawa dotyczy ograniczenia prawa przedsiębiorczości, którego nie można uznać za uzasadnione.

braku ostatecznych naukowych dowodów co do skutków, jakie powoduje eter dekabromodifenylowy dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, Komisja błędnie oceniła dowody naukowe i naruszyła zasadę ostrożności. Obejmując zwolnieniem wszystkie bez wyjątku zastosowania polimerowe eteru dekabromodifenylowego naruszyła ona zasadę proporcjonalności. Komisja nie uzasadniła decyzji o zwolnieniu eteru dekabromodifenylowego z zakazu wprowadzania do obrotu.

(¹) Dz.U. L 271, str. 48

(²) Dz.U. L 37, str. 19

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2006 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-14/06)

(2006/C 86/18)

(język postępowania: angielski)

W dniu 11 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła (przesłana faksem w dniu 6 stycznia 2006 r.) skarga Parlamentu Europejskiego, reprezentowanego przez K. Bradley'a, A. Neergaarda i I. Klavinę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. zmieniającej, w celu dostosowania do postępu technicznego Załącznik do dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym;
2. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. (¹) zwalnia eter dekabromodifenylowy z ustanowionego w art. 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/95 (²) z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym zakazu wprowadzania do obrotu. Strona skarżąca podnosi, iż Komisja naruszyła przesłanki tego rodzaju zwolnienia ustanowione w art. 5 ust. 1 rzeczony dyrektywy i tym samym przekroczyła uprawnienia przysługujące jej na podstawie rzeczony przepis. W sytuacji

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht München z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie Juers Pharma Import-Export GmbH przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg

(Sprawa C-40/06)

(2006/C 86/19)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 25 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht München z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie Juers Pharma Import-Export GmbH przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg

Finanzgericht München zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy Nomenklaturę Scaloną w wersji załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. (¹) zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej należy interpretować w ten sposób, że kapsułki z melatoniną, opakowane jako preparaty uzupełniające dietę ze względu na brak wymaganego prawem pozwolenia na produkty lecznicze, należy sklasyfikować do pozycji 3004?

(¹) Dz.U. L 281, str. 1